

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2370/2022
06.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Јелене Ивановић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат из ..., против тужене Општине Штрпце, чији је пуномоћник Драган Вељковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4569/21 од 15.10.2021. године, у седници већа одржаној 06.10.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиоца, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 4569/21 од 15.10.2021. године, тако што се жалба тужене **ОДБИЈА** као неоснована и потврђује пресуда Основног суда у Лесковцу П1 302/20 од 08.07.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да на име трошкова ревизијског поступка исплати тужиоцу 40.661,53 динара, у року од 15 дана од дана пријема отправка пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 302/20 од 08.07.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде, за период од 01.03.2017. до 01.01.2020. године, исплати појединачне месечне износе наведене у том делу изреке, са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец до коначне исплате. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, за период од 01.03.2017. до 01.01.2020. године, исплати појединачне месечне износе наведене у том делу изреке, са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 58.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4569/21 од 15.10.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је у целости одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му исплати накнаду штете у висини разлике између минималне и исплаћене зараде и разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2018. године, у појединачним месечним износима означеним у изреци пресуде са законском затезном каматом на те износе почев од последњег дана у месецу за претходни месец до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнди трошкове поступка у износу од 10.500,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију и допуну ревизије због погрешне примене материјалног права.

Тужени је доставио одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 88/18 и 18/20) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био, на основу решења тужене од 01.07.2010. године, у радном односу код тужене и распоређен на радно место ... у звању вишег референта са коефицијентом за обрачун и исплату плате од 8,85, а, на основу решења тужене од 12.11.2019. године, на радном месту ... у Одељењу за ... при Општинској управи општине Штрпце. Тако утврђена зарада тужиоца, која је била мања од минималне зараде, увећана је за 50% због радног ангажовања на Косову и Метохији (тзв. косовски додаток) у складу са Закључком Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године. На основу налаза и мишљења вештака економско – финансијске струке утврђена је тражена разлика зараде између минималне зараде и основне зараде која је тужиоцу исплаћивана без увећања по Закључку Владе за спорни период у износу од 44.551,46 динара, као и висина разлике на име „косовског додатка“ обрачунатог на зараду у висини минималне зараде и исплаћеног тужиоцу у утуженом периоду која износи 21.256,22 динара. Тужилац је прецизирао своје тужбене захтеве према овој варијанти налаза и мишљења у погледу разлика зараде и увећања по основу закључка Владе.

На основу тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца за тражену исплату разлике између минималне зараде и исплаћене зараде основан, као и на име разлике између припадајућег и исплаћеног увећања зараде према Закључку Владе РС од 25.12.2008. године, па је тужбене захтеве усвојио.

Другостепени суд није прихватио овакав став првостепеног суда, сматрајући да је исплаћена зарада тужиоцу правилно обрачуната уз увећање од 50% месечно, јер је са „косовским додатком“ реализована у већем износу од минималне зараде. Стога сматра да тужилац неосновано потражује утужену разлику.

Врховни касациони суд не прихвата овакво становиште другостепеног суда, јер налази да је засновано на погрешној примени материјалног права.

Тужилац на основу члана 5. став 2. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе („Службени гласник РС“, бр. 113/17 и 86/19) има право на исплату минималне зараде. Осим тога, тужиоцу у складу са Закључком Владе Републике Србије број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године и Законом о буџету припада и право на увећање зараде у висини од 50% месечно на име

„косовског додатка“. Према налазу вештака, тужиоцу је обрачуната плата у мањем износу од минималне зараде и на тај износ вршено је увећање од 50% месечно. Такав обрачун није правилан. Тужилац је имао право на исплату плате у висини минималне зараде и увећање од 50% обрачунато на тај износ. Исплаћена укупна зарада тужиоцу са „косовским додатком“ у спорном периоду је већа од минималне зараде, али је мања од износа који се добија обрачуном плате у висини минималне зараде уз увећање за 50% месечно. Стога је правилан закључак првостепеног суда да тужилац има право на утужену разлику зараде.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. став 1. ЗПП донео одлуку као у ставу првом изреке.

Одлука о трошковима поступка из става другог и трећег изреке је донета применом члана 165. и члана 163. став 2. у вези са чланом 153. и чланом 154. став 1. ЗПП. Тужиоцу не припадају трошкови опредељени у одговору на жалбу зато што се не ради о издатку који је био потребан ради вођења парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП. С обзиром да је успео у поступку по ревизији, тужиоцу припадају у ревизији опредељени трошкови тог поступка на име ангажовања пуномоћника у износу од 18.000,00 динара, одмерени применом важеће Адвокатске тарифе („Службени гласник РС“, број 37/21), као и трошкови на име судских такси за ревизију у износу од 9.064,61 динара и за одлуку по ревизији у износу од 13.596,92 динара, на основу важеће Таксене тарифе.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић